

Sygn. akt I AGa 167/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 sierpnia 2022 roku

Sąd Apelacyjny w Lublinie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Ewa Bazelan
-------------------------	----------------

po rozpoznaniu w dniu 30 sierpnia 2022 roku w Lublinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł.

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej (...) Polska Z. K., H. (...) Spółki Jawnej z siedzibą w G.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 23 września 2021 roku, sygn. akt (...)

I. zmienia zaskarżony wyrok:

II. a) w punkcie I. w ten sposób, że zobowiązuje pozwanego (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. do złożenia oświadczenia woli następującej treści:

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. nabywa od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R.:

1. wymienione w zestawieniu do faktury nr (...) wystawionej przez (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w R. w dniu 29 lutego 2016 roku:

- 784 bluzy standard rozpinane, kod 008/01/46,
- 784 sztuki spodni do pasa, kod 026/01/46,
- 46 fartuchów uniwersalnych, kod 055/01/46,
- 98 fartuchów damskich, kod 105/01/46,
- 48 bluz typu szwedzkiego z dwoma kieszonkami u góry, kod 120/02/42,
- 71 bluz typu szwedzkiego z dwoma kieszonkami u góry, kod 120/41/39,
- 25 bluz typu szwedzkiego z jedna kieszenią wewnętrzną, kod 126/04/25,
- 48 sztuk spodni ogrodniczek, kod 180/02/42,

- 71 sztuk spodni ogrodniczek, kod 180/41/39,

- 25 sztuk spodni ogrodniczek męskich z kieszenią na karczku, kod 200/04/25,

2. 2000 chipów wymienionych w zestawieniu do faktury nr (...) wystawionej przez (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w R. w dniu 29 lutego 2016 roku;

3. wymienione w zestawieniu do faktury nr (...) wystawionej przez (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w R. w dniu 29 lutego 2016 roku:

- 100 bluz standard rozpinanych, kod 008/01/46,

- 167 sztuki spodni do pasa, kod 026/01/46,

- 10 fartuchów uniwersalnych, kod 055/01/46,

- 46 fartuchów damskich, kod 105/01/46,

- 12 bluz typu szwedzkiego z dwoma kieszonkami u góry, kod 120/02/42,

- 16 bluz typu szwedzkiego z dwoma kieszonkami u góry, kod 120/41/39,

- 10 bluz typu szwedzkiego z jedną kieszenią wewnętrzną, kod 126/04/25,

- 6 sztuk spodni ogrodniczek, kod 180/02/42,

- 12 sztuk spodni ogrodniczek, kod 180/41/39,

- 14 sztuk spodni ogrodniczek męskich z kieszenią na karczku, kod 200/04/25,

4. 393 chipy wymienione w zestawieniu do faktury nr (...) wystawionej przez (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w R. w dniu 29 lutego 2016 roku,

za łączną cenę w kwocie 102 800 zł (sto dwa tysiące osiemset złotych)”;

b) w punkcie II w ten sposób, że stwierdza, iż powód ponosi koszty procesu w 40 % (czterdziestu procentach), zaś pozwany w 60 % (sześćdziesięciu procentach) pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu;

II. oddała apelację w pozostałej części;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5954 zł (pięć tysięcy dziewięćset pięćdziesiąt cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję.

I AGa 167/21

UZASADNIENIE

Po sprecyzowaniu pozwu powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. wniosła o zobowiązanie pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. do złożenia oświadczenia woli następującej treści: (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. nabywa od (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. ruchomości ujęte w punkcie 1-262 pozwu i płaci (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością kwotę 171 467,55 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 marca 2016 roku do dnia zapłaty (pkt I) oraz o stwierdzenie zawarcia między powódką a pozwaną umowy sprzedaży (pkt II pozwu). Powódka wniosła nadto o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powódki stwierdził, że strony łączyła umowa nr (...) z 27 grudnia 2010 roku najmu i serwisu odzieży

roboczej, ochronnej i szaf odzieżowych. Pozwana wypowiedziała umowę, w skutek czego umowa uległa rozwiązaniu z upływem okresu wypowiedzenia, tj. z dniem 27 grudnia 2015 roku. § 10 umowy przewidywał możliwość żądania przez powódkę wykupu przedmiotu umowy. Powódka wystawiła faktury VAT na rzeczy będące przedmiotem wykupu, żądając wykupu. Pozwana faktury zwróciła bez księgowania, wobec czego powództwo jest zasadne (pozew k. 4-22, pismo k. 603-615).

Wyrokiem z dnia 23 września 2021 roku Sąd Okręgowy w Lublinie:

I. oddalił powództwo;

II. stwierdził, że powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. przegrał proces w całości, winien ponieść koszty procesu w całości i pozostawia szczegółowe wyliczenie tych kosztów za obie instancje referendarzowi sądownemu.

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia Sądu Okręgowego:

Strony sporu są przedsiębiorcami, a sprawa ta związana jest z prowadzeniem przez strony działalności gospodarczej. Zakład (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. (obecnie (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł.) i spółka (...) 27 grudnia 2010 roku zawarły umowę nr (...) najmu i serwisu odzieży roboczej, ochronnej i szaf odzieżowych. Na jej podstawie spółka (...), jako wynajmujący, wynajął Zakładowi (...), jako najemcy, odzież, chipy, emblematy, szafy, daszki, podstawki, zwane w dalszej części umowy przedmiotem najmu, oraz zapewnił ich serwis za wynagrodzeniem tygodniowym, ryczałtowym (§ 1 umowy). Prawa i obowiązki stron uregulowano w §§ 2 i 3 umowy, a wynagrodzenie w § 5. W § 10 uregulowano kwestię obowiązku wykupienia - w terminie nie dłuższym niż 60 dni - przez najemcę po rozwiązaniu umowy, na żądanie wynajmującego używanego i zamówionego przez najemcę przedmiotu najmu za jej aktualną wartość na podstawie faktury VAT wystawionej przez wynajmującego (ust. 1 § 10). Zgodnie z brzmieniem ust. 2 powołanego paragrafu umowy aktualną wartość ustala się w oparciu o cenę przygotowania nowego przedmiotu umowy najmu określonego w załączniku nr 1 do umowy. Wynajmujący zobowiązał się, że przedmiot najmu posiadać będzie co najmniej 50% początkowych właściwości użytkowych, zatem wartość ta nie może być niższa, niż 50% wartości początkowej przedmiotu najmu zgodnie z załącznikiem nr 1 do umowy. Strony postanowiły, że wartość obciążenia najemcy z tytułu wykupienia przedmiotu najmu ustalona zostanie na kwotę co najmniej 50% wartości nowej przedmiotu najmu określonej w załączniku nr 1. W ust. 3 paragrafu 10 najemca zobowiązał się wykupić przedmiot najmu w terminie określonym w § 1, a wykupowi podlegać ma także przedmiot najmu wycofany do magazynu z powodu ilościowych zmian zamówienia, o których mowa w § 1 ust. 4 umowy oraz przedmiot najmu zamówiony na potrzeby realizacji umowy, ale niedostarczony najemcy. Wartość odzieży za okres magazynowania liczona będzie według o stawki amortyzacyjnej. Zgodnie z ust. 4 tego paragrafu, w ciągu 7 dni od daty rozwiązania umowy wynajmujący dokonuje przejęcia do serwisu przedmiotu umowy z wyłączeniem szaf. Po zapłaceniu przez najemcę całej należności wynajmującemu z tytułu wykupu przedmiotu najmu określonej w wystawionej przez wynajmującego fakturze VAT, wynajmujący dostarczy najemcy przedmiot najmu do miejsca w którym świadczone były usługi na podstawie rozwiązanej umowy najmu. W załączniku nr 1 do umowy określono między innymi rodzaje rzeczy stanowiących przedmiot najmu poprzez określenie nazw ubrań roboczych i ochronnych, materiałów z jakich zostały wykonane, kolorów, kodów (...), cen początkowych netto, ilości, zasad amortyzacji. Aneksami nr 1 z 8 lipca 2011 roku, nr 2 z 10 listopada 2011 roku, nr 3 z 22 lutego 2012 roku dokonano zmian w umowie spółki w zakresie załącznika nr 1. W związku ze zmianą firmy spółki Zakład (...) Sp. z o.o. na (...) Sp. z o.o. dokonano stosownej zmiany umowy spółki. Niespornym jest, że strony realizowały umowę, a pismem z 22 września 2015 roku pozwana spółka (...) wypowiedziała umowę z 3 miesięcznym okresem wypowiedzenia i propozycją wcześniejszego rozwiązania umowy ze skutkiem na 31 października 2015 roku. Propozycja wcześniejszego rozwiązania umowy nie została przyjęta przez powódkę, wobec czego umowa uległa rozwiązaniu z upływem okresu wypowiedzenia 27 grudnia 2015 roku. Pozwana zobowiązała do wykupu przedmiotu najmu na podstawie potwierdzonej przez siebie dokumentacji i po ocenie stanu odzieży. Pismem z tej samej daty powódka zaproponowała pozwanej zawarcie ugody w przedmiocie wykupu. Powódka wystawiła 1 lutego 2016 roku na rzecz pozwanej faktury VAT, wskazując jako daty sprzedaży 29 lutego 2016 roku. Faktury te, to faktury o nr: (...) zawierająca 88 pozycji (k. 272-274);(...) (...)/ (...)

zawierająca 46 pozycji (379-380); (...) (...) / (...) zawierająca 81 pozycji (k. 441-443); (...) (...) / (...) zawierająca 47 pozycji (k. 526-527) na przedmioty najmu wymieniony w żądaniu. Następnie powódka wystawiła faktury korygujące o numerach: (...) (...) z 24 lutego 2016 roku, do faktury (...), zawierającą 81 pozycji; (...) (...) / (...) z 24 lutego 2016 roku, do faktury (...), zawierającą 47 pozycji; (...) (...) / (...) z 29 lutego 2016 roku, do faktury (...), zawierającą 88 pozycji; (...) (...) / (...) z 24 lutego 2016 roku, do faktury (...), zawierającą 47 pozycji. Niespornym jest, że pozwana faktury te zwróciła bez księgowania. Nie kwestionowała obowiązku wykupu przedmiotów najmu. Domagała się przeprowadzenia wspólnej inwentaryzacji, powołując się na § 10 pkt 2 umowy. Podnosiła też, że wynajmujący zobowiązał się, że w okresie obowiązywania umowy, przedmiot najmu mieć będzie co najmniej 50% początkowych wartości użytkowych, mierzalnych okresami amortyzacji. Powódka inwentaryzację, będącą podstawą żądania zawarcia umowy sprzedaży przeprowadziła samodzielnie.

Spółki (...) 30 grudnia 2015 roku podpisały porozumienie dotyczące wykonania usługi najmu i serwisu odzieży roboczej. Strony porozumienia wyraziły wolę zawarcia w terminie do 31 stycznia 2016 roku umowy dotyczącej wykonania usługi najmu i serwisu odzieży roboczej i uzgodniły w punkcie 1.2, że w razie powstania długu spółki (...) wobec spółki (...) z tytułu zakupu odzieży roboczej, spółka (...) zakupi tę odzież od najemcy za kwotę nieprzekraczającą 80 000 zł.

Odzież będąca przedmiotem umowy z 27 grudnia 2010 roku jest szyta indywidualnie dla każdego z pracowników, dostosowana jest dla każdego pracownika pod względem rozmiarów i rodzajów prac wykonywanych przez pracownika. Po uszyciu odzieży wszywane są do niej chipy. Na podstawie wygenerowanych przez Chipy informacji drukuje się etykiety, na których są podane: numer umowy, nazwa klienta, imię i nazwisko pracownika, numer kodu chip, kod asortymentu, ID. Chip wysyła fale, które są odczytywane przez czytnik. Przed wypowiedzeniem umowy pracownicy pozwanej sporządzili inwentaryzację odzieży, podczas której ustalono, że 33% odzieży było po terminie amortyzacji.

Sąd na podstawie postanowienia z 19 marca 2018 roku. Z opinii wynika, że wartość wykupu określona na podstawie załącznika nr 1 do umowy wynosi w zależności od wariantu wyliczenia od 96 876,72 zł do 118 586,47 zł.

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie dowodów wymienionych w uzasadnieniu.

Sąd Okręgowy uznał powództwo za bezzasadne i wskazał, że powódka powództwo swoje wywodzi z § 10 powołanej umowy z 27 grudnia 2010 roku. Żądanie dotyczy zobowiązania pozwanej do zawarcia umowy sprzedaży. Rzeczą zatem powódki – stosownie do art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. było wykazanie istnienia podstawy prawnej i faktycznej roszczenia. W ocenie Sądu Okręgowego powódka dowodu takiego nie przeprowadziła. Zawarte w punkcie I pozwu żądanie zobowiązania spółki (...) do złożenia oświadczenia woli rozpatrywać należy na podstawie art. 64 k.c. określającego materialnoprawne skutki wydania przez sąd orzeczenia obowiązku złożenia oświadczenia woli, oraz art. 1047 k.p.c., będącego procesowym odpowiednikiem art. 64 k.c.

Stosownie do art. 64 k.c. prawomocne orzeczenie sądu stwierdzające obowiązek danej osoby do złożenia oznaczonego oświadczenia woli, zastępuje to oświadczenie. Zgodnie zaś z art. 1047 § 1 k.p.c. jeżeli dłużnik jest obowiązany do złożenia oznaczonego oświadczenia woli, prawomocne orzeczenie sądu zobowiązujące do złożenia oświadczenia zastępuje oświadczenie dłużnika.

Sąd wyjaśnił, że stosownie do art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Do essentialia negotii umowy sprzedaży należy dokładne określenie jej przedmiotu i ceny. Tymczasem treść umowy objęta żądaniem pozwu zawartym w punkcie I, przy uwzględnieniu korekty zawartej w powołanym piśmie procesowym pełnomocnika powoda z 27 lutego 2017 roku nie zawiera określenia przedmiotu umowy odpowiadającemu zapisowi § 10 ust. 1 i 2 umowy. Pełnomocnik powoda – mimo zarzutu pozwanego oraz interwenienta ubocznego – nie wykazał, by objęte powództwem rzeczy nie uległy amortyzacji w wysokości powyżej 50%, a w odniesieniu do chipów nie upłynął okres użytkowania zakreślony przez ich producenta, a zatem, by w chwili rozwiązania umowy podlegały najmowi – a przede wszystkim nie skorygował żądania pozwu w sposób umożliwiający zidentyfikowanie objętych powództwem

rzeczy co do tożsamości. Sam tylko kod każdego z poszczególnych rodzajów rzeczy bez odwołania się do metek wydrukowanych na podstawie informacji wygenerowanych z chipów, nie pozwala na identyfikację co do tożsamości rzeczy objętych powództwem.

Załączniki dołączone do pozwu i późniejszych pism procesowych powódki w postaci zestawień ubrań i chipów nie stanowią części żądania pozwu zawartego w punkcie I petitum pozwu, czyli części projektu umowy.

Wobec niesprecyzowania przedmiotu umowy nie można tym samym określić ceny każdej z rzeczy objętych żądaniem pozwu w sposób zgodny z powołanymi w § 10 ust. 1 i 2 umowy w związku z załącznikiem nr 1 do umowy. Wyliczenia powódki pozostają przy tym w sprzeczności z ustaleniami przyjętymi na podstawie dowodu z opinii biegłego sądowego i to w każdym z trzech wariantów wyliczeń. Według Sądu już tylko każda z tych dwóch okoliczności wyklucza uwzględnienie powództwa. Sąd nie może bowiem zobowiązać pozwanego do zawarcia umowy dotkniętej nieważnością (art. 58 k.c.). Dlatego za zbędne Sąd uznał ustosunkowanie się do pozostałych zarzutów podniesionych przez pozwaną i interwenienta ubocznego, w tym rozważań, czy przedmiotem umowy była odzież ochronna, czy odzież robocza oraz związanych z tym w obrocie wymogów.

Ubocznie Sąd Okręgowy uznał za chybiony zarzut przedawnienia roszczenia podniesiony przez pozwaną.. Umowa uległa rozwiązaniu z upływem okresu wypowiedzenia 27 grudnia 2015 roku. Powódka wystawiła 1 lutego 2016 roku faktury dołączone do pozwu i doręczyła je pozwanej wraz z wezwaniem do wykupu. Zatem z tym zdarzeniem łączyć należy początek biegu trzyletniego terminu przedawnienia (art. 118 k.c. w zw. z art. 120 k.c. oraz art. 455 k.c.). Pełnomocnik powódki prawidłowo wskazuje w uzasadnieniu pozwu, że termin wykupu przedmiotu umowy upływał 25 lutego 2016 roku. Przesyłka zawierająca pozew nadana została 27 stycznia 2017 roku (k. 596), a zatem w dniu nadania pozwu roszczenie powódki nie było przedawnione, a bieg terminu przedawnienia został przerwany (art. 165 § 2 k.p.c. w zw. z art. 123 § 1 pkt 1 k.p.c.).

W tym stanie rzeczy, mając na względzie powołane przepisy, powództwo należało zdaniem Sądu Okręgowego oddalić.

Na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. Sąd rozstrzygnął jedynie o zasadach poniesienia kosztów procesu, stwierdzając, że powódka ponosi koszty procesu w całości, jako przegrywająca sprawę (art. 98 k.p.c.) i pozostawił szczegółowe rozliczenie tych kosztów referendarzowi sądowemu.

Apelację od tego wyroku wniósł powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w R., który zaskarżając wyrok w całości zarzucił:

1. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu I Instancji z treścią zebranego materiału dowodowego oraz zasadami logiki i doświadczenia życiowego, w zakresie w jakim Sąd I Instancji:

- ustalił, że zadanie pozwu nie precyzuje dostatecznie przedmiotu umowy sprzedaży i nie odpowiada § 10 ust. 1 i 2 Umowy I, podczas gdy zgodnie z § 10 ust. 1 i 2 Umowy wykupowi podlegają wszystkie ruchomości wchodzące w skład przedmiotu najmu (w tym magazynowe), które Powód w żądaniu pozwu pogrupował uwzględniając model danej ruchomości i zakres jej amortyzacji (pkt 1.1-262 petitum pozwu), odwzorowując pozycje z Faktur wykupowych. Do każdej z Faktur wykupowych został załączony szczegółowy wykaz ruchomości podlegających wykupowi, w którym każda pozycja z faktury rozbita jest na indywidualnie oznaczone ruchomości z uwzględnieniem ich amortyzacji i ceny wykupu. Te zaś odzwierciedlały zakres przedmiotu najmu, zgodnie z Załącznikiem nr 1 do Umowy wraz z jego aktualizacjami oraz Protokołem wydania odzieży³ – nie kwestionowane przez Pozwanego ani w toku wykonywania Umowy, ani po jej zakończeniu.

- nie ustalił, że Pozwany ani w toku wykonywania Umowy, ani po jej zakończeniu nie zakwestionował zakresu przedmiotu wykupu, podczas gdy z zeznań świadków J. S., A. K. A. T. (uznanych przez Sąd I Instancji w całości za wiarygodne) wynika, że Pozwany **(1)** nie zgłaszał nigdy reklamacji ilościowych, co do przedmiotu najmu, **(2)** w toku przeprowadzonej przez siebie inwentaryzacji przedmiotu najmu podważył jedynie stopień amortyzacji, a nie nieprawidłową ilość, czy zakres ruchomości, **(3)** nie prowadził własnej ewidencji przedmiotu najmu oraz nie

interesował się stanem magazynowymi nie chciał poddawać go kontroli, (4) Powód prawidłowo zarządzał stanem magazynowym — maksymalnie wykorzystując magazynowaną odzież, wprowadzając do ponownego użytku w toku trwania Umowy ok. 420 sztuk

- nie ustalił, że Powód w toku trwania Umowy weryfikował czy odzież ma gwarantowane 50 % właściwości użytkowych i w razie braku wymieniał ją na nową podczas gdy z zeznań A. K. (uznanych przez Sąd I Instancji w całości za wiarygodne) wprost wynika, że (1) Powód co tydzień kontrolował każdą sztukę odzieży pod kątem jej właściwości użytkowych i jeżeli ich nie miała była wymiana na nową (2) a w toku Umowy na skutek weryfikacji jakości i zgłoszeń Pozwanego wymieniono na nową ok. 460 sztuk odzieży.

- ustalił, że niemożliwym jest określenie ceny każdej z rzeczy objętych zadaniem pozwu w sposób zgodny z § 10 ust. 1 i 2 Umowy w związku z Załącznikiem nr 1 do Umowy podczas gdy elementy ujęte w żądaniu pozwu, jak i ich ceny jednostkowe odpowiadają przedmiotowi wykupu ujętemu w Fakturach wykupowych wraz ze szczegółowym wykazem ruchomości podlegających wykupowi (w którym każda ruchomość jest indywidualnie opisana z uwzględnieniem amortyzacji). Ceny jednostkowe wskazane w żądaniu pozwu zostały wyliczone z zastosowaniem metodyki określonej w § 10 ust. 1 i 2 Umowy, bazując na wartości i ilości przedmiotu najmu aktualizowanego Załącznika nr 1 do Umowy. Ponadto, Pozwany nie zakwestionował skutecznie żadnego z parametrów obliczeń — zakresu przedmiotu wykupu, wartości początkowej oraz przyjętej amortyzacji.

2. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 278 § 1 KPC poprzez brak uwzględnienia wyliczeń ceny wykupu z opinii biegłego, podczas gdy w sytuacji, gdy Sąd I Instancji uznał, że wyliczenia zaprezentowane przez Powoda są niewystarczające powinien oprzeć się na opinii biegłego, którą uznał za fachową przydatną. Biegły sądowy zaprezentował cenę wykupu w trzech wariantach od 96.876,72 zł do 118.586,47 zł — w każdym z nich niższą niż objęta żądaniem pozwu. W takiej sytuacji rolą Sądu I Instancji był więc wybór właściwego wariantu z uwagi na poczynione ustalenia faktyczne i wykładnię Umowy oraz uwzględnienie powództwa w części z określeniem przyjętej ceny.

3. naruszenie następujących przepisów prawa materialnego:

3.1. art. 65 § 2 KC w zw. z § 10 ust. 2 Umowy poprzez błędną wykładnię postanowienia Umowy, polegającej na sprzecznym z § 10 ust. 2 Umowy wykluczeniem z obowiązku wykupu przedmiotu najmu, który uległ amortyzacji w 50 %, podczas gdy klauzula ta nie ograniczała zakresu przedmiotu wykupu, a wprowadzała limit amortyzacji (do maksymalnie 50 % wartości początkowej). Określenie limitu amortyzacji odpowiadało gwarancji udzielonej przez Powoda, że przedmiot najmu będzie miał co najmniej 50 % wartości użytkowej, weryfikowanej w trackie trwania Umowy.

3.2. art. 535 KC w zw. z art. 155 § 2 KC poprzez ich błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu przez Sąd I Instancji, że przedmiot wykupu może być oznaczony wyłącznie co do tożsamości, a brak oznaczenia w żądaniu pozwu elementu dostatecznie identyfikujących każdą z ruchomości, przesądza o ich niesprecyzowaniu, podczas gdy sposób opisu przedmiotu wykupu w żądaniu pozwu odpowiada oznaczeniu gatunkowemu — z uwzględnieniem rodzaju i ilości danej ruchomości.

3.3. art. 536 § 1 KC poprzez jego błędne niezastosowanie, polegające na przyjęciu, że wobec niesprecyzowania przedmiotu wykupu nie da się wyliczyć ceny za każdą ruchomość, podczas gdy (1) cena wykupu nadawał się do wyliczenia, bowiem w § 10 ust. 2 strony ustaliły jej minimalną wysokość i kryteria jej ustalenia zgodnie z art. 536 § 1 KC oraz (2) przedmiot wykupu został określony w żądaniu pozwu co do gatunku, a jego szczegółowe rozwinięcie znajduje się w wykazach dołączonych do Faktur wykupowych i pozwala na jednostkową weryfikację przyjętych przez Powoda cen, ponadto (2) wobec braku zakwestionowania przez Pozwanego zakresu i składu przedmiotu wykupu, cena wykupu mogła być wyliczona jako łączna cena za zbiór ruchomości podlegających wykupowi w zgodzie z art. 536 § 1 KC.

3.4. art. 64 KC poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na ocenie że sposób sformułowania żądania pozwu nie pozwala na wydanie oświadczenia zastępczego, podczas gdy a uwagi na przyznanie przez Pozwanego obowiązku wykupu przedmiotu najmu, brak sporu co do zakresu przedmiotu wykupu oraz zgromadzony w sprawie materiał

dowodowy, Sąd I Instancji nie mógł odmówić Powodowi ochrony prawnej tylko z uwagi na brak – w jego ocenie – dostatecznej precyzji w sformułowaniu roszczenia, a winien samodzielnie określić treść oświadczenia woli w zgodzie z § 10 ust. 1 i 2 Umowy.

W oparciu o przedstawione powyżej zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości, poprzez (1) zobowiązanie Pozwanego do złożenia oświadczenia woli następującej treści: Pozwany nabywa od Powoda ruchomości wyszczególnione w punkcie 1.1-262 pozwu i płaci Powodowi kwotę 171.467,53 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 marca 2016 roku do dnia zapłaty oraz (2) stwierdzenie zawarcia pomiędzy Powodem a Pozwaną umowy sprzedaży, a także (3) zasądzenie od Pozwanego i Interwenienta ubocznego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz zasądzenie od Pozwanego i Interwenienta ubocznego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, wraz z opłatą skarbową od złożonego pełnomocnictwa procesowego, a także odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzono, do dnia zapłaty.

W odpowiedzi na apelację pozwany oraz interwenient uboczny wnieśli o jej oddalenie i zasądzenie od powoda kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja jest uzasadniona w znacznej części.

Sąd Apelacyjny podziela i uznaje za swoje ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji, ponieważ ustalenia te znajdują oparcie w zebranych materiale dowodowym.

Zarzut apelacji obejmujący sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego materiału w istocie nie kwestionuje poczynionych ustaleń, a dotyczy bądź oceny prawnej (i, iv), bądź pominięcia przez Sąd określonych okoliczności (ii, iii).

Wbrew stwierdzeniu Sądu Okręgowego powód wykazał podstawę prawną i faktyczną swojego roszczenia. Jak wskazał Sąd I instancji podstawę prawną żądania stanowi art. 64 k.c. i art. 1047 k.p.c., jak też powód opiera swoje żądanie o § 10 umowy stron z 27 grudnia 2010 roku, w którym przewidziano, że:

1. Z chwilą rozwiązania umowy NM (najemca) na żądanie WN (wynajmującego) zobowiązany jest w terminie nie dłuższym, niż 60 dni do wykupienia używanego i zamówionego przez NM oraz magazynowanego przez WN przedmiotu najmu za jej aktualną wartość na podstawie faktury Vat wystawionej przez WN.

2. Aktualną wartość ustala się w oparciu o cenę przygotowania nowego przedmiotu najmu określonego w załączniku nr 1 do umowy, pomniejszoną o amortyzację zgodnie z załącznikiem nr 1 do umowy.

WN zobowiązuje się, że przedmiot najmu posiadać będzie co najmniej 50 % początkowych właściwości użytkowych, zatem wartość ta nie może być mniejsza niż 50 % wartości początkowej najmu zgodnie z załącznikiem 1 do umowy. Strony postanawiają, że wartość obciążenia NM z tytułu wykupienia przedmiotu najmu ustalona zostanie na kwotę, co najmniej 50 % wartości nowej przedmiotu najmu określonej w załączniku nr 1 do niniejszej umowy.

3. NM zobowiązany jest wykupić przedmiot najmu zamówiony w terminie określonym w ust 1. Wykupowi podlegać będzie także przedmiot najmu wycofany do magazynu z powodu ilościowych zmian zamówienia, o których mowa w § 1 ust 4 umowy oraz przedmiot najmu zamówiony na potrzeby realizacji umowy, ale niedostarczony Najemcy. Wartość odzieży za okres magazynowania liczona będzie według o stawki amortyzacji.

4. W ciągu 7 dni od daty rozwiązania umowy WN dokonuje przejęcia do serwisu przedmiotu umowy z wyłączeniem szaf. Po zaplaceniu przez NM całej należności WN z tytułu wykupu przedmiotu najmu określonej w wystawionej przez WN fakturze WN dostarczy wykupiony przez NM przedmiot najmu do miejsca, w którym świadczone były usługi na podstawie rozwiązywanej umowy najmu. (k. 36).

W ocenie Sądu Apelacyjnego przesłanki te zostały spełnione - poza sporem jest, że pozwany wypowiedział umowę, co doprowadziło do rozwiązania umowy z dniem 27 grudnia 2015 roku, powód domagał się wykupu i wystawił faktury, upłynął 60 – dniowy termin, co w świetle §10 ust. 1 umowy skutkowało powstaniem po stronie pozwanego obowiązku wykupu wynajmowanych przedmiotów.

Wskazane przez Sąd Okręgowy przyczyny oddalenia powództwa nie są trafne, gdyż ani niesprecyzowanie w pozwie przedmiotu umowy (czyli żądania), ani niezgodność wyliczeń strony powodowej z wariantami opinii biegłej nie mogą stanowić podstawy do uznania żądania pozwu za niezasadne. Podstawę taką może stanowić ocena, że powodowi nie przysługuje dochodzone roszczenie lub, że nie udowodnił wystąpienia którejs z przesłanek żądania.

Jeżeli chodzi o niesprecyzowanie w pozwie przedmiotu umowy to należy wskazać, że nie ulega wątpliwości, iż w sytuacji gdy przedmiotem żądania pozwu jest obowiązek złożenia oświadczenia woli stanowiącego składnik umowy to w pozwie winno być precyzyjnie określone jakiej treści oświadczenia powód oczekuje w taki sposób, żeby w oświadczeniu były zawarte essentialia negotii danej umowy (przy sprzedaży przedmiot i cena). Natomiast jeżeli pozew nie zawiera dostatecznie określonych tych elementów to oznacza, że występują w nim braki formalne (nie zawiera elementu z art. 187 §1 pkt 1 k.p.c.), co uzasadnia wdrożenie trybu z art. 130 §1 k.p.c., a nie oddalenie powództwa. W niniejszym przypadku, choć pierwotnie można było rozważyć takie wezwanie, to we właściwym czasie (na etapie wstępnej kontroli pozwu ani potem w czasie postępowania przed Sądem I instancji) takie działania nie zostały podjęte. Obecnie jest to o tyle zbędne, że jasnym jest jakie konkretnie przedmioty mają być przedmiotem oświadczenia pozwanego tj. co konkretnie, według powoda, pozwany ma nabyć. Wynika to z zestawienia pozwu oraz jego załączników. Załączniki pozwu nie stanowią części żądania, ale pozwalają na jego odczytanie i doprecyzowanie i w niniejszym przypadku te elementy żądania, które powód zawarł w pozwie oraz treść załączników dołączonych do pozwu, do których powód się odwoływał, były na etapie rozstrzygnięcia przez Sąd Okręgowy wystarczające do identyfikacji rzeczy objętych żądaniem pozwu.

Dlatego też uzasadnione są zarzuty apelacji powoda co do tego, że treść umowy stron, której zawarcia powód oczekiwał w pozwie, w tym konkretne przedmioty, które mają być nabyte, została dostatecznie określona. Nie ulega wątpliwości, że obie strony, interwenient, jak też biegła byli w stanie zidentyfikować każdy poszczególny element odzieży, którego nabycia powód dochodził.

Przecież w pozwie (uściślonym w piśmie z dnia 27 lutego 2017 roku) strona powodowa podała ilość poszczególnego asortymentu, jego rodzaj, (np. spodnie, bluza, fartuch, itp.), kod asortymentu i wartość cenową, za jaką oczekuje wykupu, jak też wskazała które pozycje pozwu zostały objęte którą fakturą. Jednocześnie złożyła te faktury i zestawienia do nich z wyszczególnieniem każdej sztuki odzieży (lub chipa) wraz z nazwiskiem użytkującego, rodzajem odzieży, kodem chip, opisem asortymentu, ilością miesięcy amortyzacji, ceną początkową i ceną wykupu (faktura nr (...) k. 272, zestawienie do niej k. 275-0378, faktura nr (...) k. 379, zestawienie do niej k. 381-440, faktura (...) k.441, zestawienie do niej k. 444-525, faktura nr (...) k. 526,, zestawienie do niej k. 528-574). Tym samym każda ruchomość mająca być przedmiotem umowy została indywidualnie opisana i te elementy są wystarczające do identyfikacji przedmiotu żądania.

W tym miejscu należy zauważyć, że wbrew stwierdzeniu Sądu Okręgowego, niewątpliwie do identyfikacji danego elementu odzieży wystarczające było podanie kodu chip, skoro ubrania nie mają powielających się kodów.

Można dodać, że wyżej wymienione elementy, wskazane przez powoda były wystarczające nie tylko do identyfikacji, ale także do oceny, czy spełniają warunki określone w umowie i do określenia ceny każdej z rzeczy objętych żądaniem pozwu w sposób zgodny z zasadami powołanymi w § 10 ust. 1 i 2 umowy.

Należy także zgodzić się z wywodami apelacji, że w razie potrzeby (m.in. w przypadku niedokładnego sformułowania żądania) w sprawie o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli Sąd jest uprawniony do nadania temu oświadczeniu treści wynikającej z łączącego strony stosunku prawnego odpowiednio je modyfikując, byleby nie ingerować w merytoryczną treść żądania, tj. nie naruszać woli powoda wyrażonej wprost lub nawet dającej się wywieść z

uzasadnienia żądania. Jest to pogląd utrwalony w orzecznictwie (por. orzeczenia Sądu Najwyższego III CKN 243/98, III CSK 17/08, I CSK 555/12, CSK 635/13, V CSK 56/18). Warto także wskazać, że dopuszczalna jest także możliwość uwzględnienia jedynie części żądania (por. I CSK 108/09, III CZP 32/66).

Należy podnieść, że również okoliczność, iż warianty opinii biegłej zawierały wyliczenia odmienne od wyliczeń powoda w żadnym razie nie uzasadniała oddalenia powództwa. W takim wypadku rolą Sądu było ocenić w jakim zakresie żądanie powoda było zasadne m.in. biorąc pod uwagę treść umowy oraz w oparciu o opinię biegłej.

Jak już wskazano, w ocenie Sądu Apelacyjnego żądanie to było usprawiedliwione co do zasady, tj. zachodziły podstawy do wykupu odzieży i chipów objętych umową. Natomiast w zależności od tego, które stanowisko - powoda czy pozwanego co do wykładni § 10 umowy Sąd by przyjął, należało żądanie uwzględnić w różnym zakresie.

Mianowicie, zdaniem powoda wykupowi podlegały wszystkie wymienione przez niego wynajmowane elementy odzieży oraz chipy niezależnie od zakresu amortyzacji, która miała wpływ jedynie na wartość wykupu.

Natomiast zdaniem pozwanego wykupowi winny podlegać jedynie przedmioty, które nie były zamortyzowane już w 50 %, jako, że tylko takie pozostawały przedmiotem najmu.

Sąd Apelacyjny podziela stanowisko powoda co do tego, że z umowy nie wynika wykluczenie z wykupu rzeczy zamortyzowanych w 50%.

Po pierwsze samo brzmienie umowy na to nie wskazuje i choć Sąd Apelacyjny miał na uwadze treść art. 65 § 2 k.c., tj., że w umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu, to nie zostało wykazane żeby zgodny zamiar stron i cel umowy były inne niż literalne brzmienie umowy.

Należy przypomnieć, że istotnym jest jakie znaczenie strony umowy nadawały poszczególnym postanowieniom, ale w momencie składania oświadczenia woli, a do takich ustaleń pomocne mogą być wszelkie dowody i okoliczności, nie tylko szeroko rozumiany tekst dokumentu oraz cel umowy, ale także m.in. kontekst faktyczny - okoliczności towarzyszące uzgodnieniom i składaniu oświadczeń woli, a nawet zachowanie stron podczas wykonywania umowy, jeśli pozwala na odtworzenie treści oświadczeń woli z chwili ich złożenia. W niniejszym wypadku z materiału dowodowego zebranego w sprawie nie wynika, żeby strony inaczej rozumiały treść § 10 umowy niż to w nim zapisano.

Z zapisów §10 umowy nie wynika jakoby wykup dotyczył tylko tych przedmiotów które osiągnęły mniej niż 50 % amortyzacji, ani też, żeby po osiągnięciu 50 % amortyzacji powód miał obowiązek wymienić na nowe odzież i chipy, tj. że przestawały być wówczas przedmiotem najmu (do czego zmierza strona pozwana). Nie wynika to także z innych postanowień umownych.

§ 10 ust. 1 umowy przewiduje, że przedmiotem wykupu będzie przedmiot najmu. Natomiast pojęcie amortyzacji pojawia się w ust.2 na potrzeby określenia wartości wykupu, nie jest związane z zakresem wykupu. Jednocześnie w ust. 2 pojawia się także wyrażenie że przedmiot najmu ma posiadać co najmniej „50 % początkowych właściwości użytkowych” (a nie że ma nie przekroczyć 50 % okresu amortyzacji). Jak widać użyto kolejnego wyrażenia, odmiennego niż amortyzacja, natomiast pozwany bezpodstawnie je obecnie utożsamia.

Zasady logiki wskazują, że gdyby wola stron była taka, iż po osiągnięciu 50 % amortyzacji (odzież po 24 miesiącach z 48, zaś chipy po 50 miesiącach ze 100) przedmioty najmu mają być wymieniane przez powoda, to takie zapisy, jako dość istotne, zostałyby zamieszczone w umowie. Podobnie, jak to, że odzież, która osiągnęła 50 % amortyzacji nie podlega wykupowi. Nie używano by sformułowania o „początkowych właściwościach użytkowych”, a wprost o upływie połowy okresu amortyzacji.

Pozwany i interwenient uboczny nie przedstawili żadnych dowodów, że zawierając umowę przedstawiciele stron inaczej rozumieli te postanowienia, w tym, że oznaczają one, iż przedmioty zamortyzowane w 50% przestawały być

przedmiotem najmu i nie podlegają wykupowi, ani nie przytoczyli argumentacji, która by mogła na to wskazywać (np. opartej na innych postanowieniach umownych, na przebiegu negocjacji, wykonywaniu umowy, itp.).

Jedyny argument, że przecież pozwany nie zgodziłby się na przedmioty np. w pełni zamortyzowane za tym nie przemawia. Przecież przedmioty zamortyzowane (co jest pojęciem zasadniczo księgowym) nie oznaczają przedmiotów niezdatnych do użytku. Tym bardziej, że rozumowanie zgodne ze stanowiskiem pozwanego, iż powód zgodziłby się na wynajem przedmiotów tylko do połowy okresu amortyzacji, a potem winien szyc nową odzież, jest zdecydowanie mniej racjonalne - byłoby to oczywiste marnotrawstwo, gdyż przedmioty te z założenia byłyby zdatne do dalszego użytku, a jednocześnie zbędne powodowi.

Także wykonywanie umowy przemawia przeciwko stanowisku pozwanego - skoro pomimo upływu połowy okresu amortyzacji, a w niektórych przypadkach nawet całego, sporna odzież była użytkowana i spełniała swoją funkcję, a strona pozwana nie domagała się wymiany. Wskazuje to, że także odzież i chipy zamortyzowane w ponad 50 % były przedmiotem najmu i w konsekwencji podlegały wykupowi.

Natomiast można się zgodzić, że za przedmiot najmu (a tym samym wykupu) należało uznać jedynie te przedmioty, które spełniały wymóg posiadania co najmniej 50 % początkowej wartości użytkowej. Także w tym wypadku należy podzielić stanowisko powoda, że skoro przedmioty wskazane w pozwie były użytkowane przez pozwanego i co do nich nie zgłaszał zastrzeżeń, to daje podstawę do domniemania, że zachowały niezbędne cechy. Poza sporem jest, że odzież była co tydzień kontrolowana i serwisowana i w razie potrzeby były na bieżąco zgłaszane przez pracowników pozwanego reklamacje i zastrzeżenia (zeznanie A. T. k. 826, 828, J. S. k. 1097).

Należy także zauważyć, że w toku niniejszego postępowania pozwany nie tylko nie wykazał, ale nawet zakwestionował, żeby te przedmioty, których dotyczy żądanie pozwu nie spełniały wymogów, tj. żeby nie miały wymaganej umową wartości użytkowej, pomimo, że przeprowadził we własnym zakresie ich inwentaryzację. Odwoływał się wyłącznie do formalnego upływu okresów amortyzacji.

Dotyczy to także chipów, co do których upłynął okres gwarancji (3 lata, lub 200 cykli pralniczych - k. 1028, tłumaczenie k. 1031). Brak jest danych, żeby te chipy utraciły swoje właściwości. Przecież co do zasady przedmioty, które już są po gwarancji producenta są w dalszym ciągu użyteczne i nie tracą automatycznie swoich właściwości. Same strony ustaliły amortyzację chipów na okres znacznie dłuższy - 100 miesięcy (k. 39).

Także jeżeli chodzi o tą część przedmiotu najmu, która w czasie wypowiedzenia była magazynowana u powoda, to pozwany pomimo, że dysponował danymi dla kogo była przeznaczona ta odzież nie zakwestionował żadnego konkretnego elementu, jako nie spełniającego kryteriów wykupu, w tym nie zakwestionował tych zamówień.

Biorąc to pod uwagę należy stwierdzić, że pozwany zgodnie z umową stron miał obowiązek nabycia od powoda przedmiotów objętych żądaniem pozwu (art. 353 §1 k.c. i art. 354 §1 k.c.) i powyższe uzasadniało zmianę zaskarżonego wyroku na mocy art. 386 § 1 k.p.c. i zobowiązanie pozwanego do złożenia oświadczenia woli o wykupie przedmiotowej odzieży i chipów objętych fakturami wystawionymi przez powoda w dniu 29 lutego 2016 roku.

Niemniej jednak, pomimo przyjęcia, że wykupowi podlegają także elementy po upływie połowy uzgodnionych terminów amortyzacji, kwestia znacznego zamortyzowania części składników objętych żądaniem oraz kwestia długości użytkowania chipów nie była bez znaczenia dla rozstrzygnięcia, o czym poniżej.

Należy dodać, że zarzuty interwenienta ubocznego podniesione w toku postępowania co do braku właściwych atestów i certyfikatów są w niniejszym postępowaniu bezprzedmiotowe. Brak jest związku pomiędzy ewentualnym niewypełnieniem takiego obowiązku przez powoda (nawet jeśli rzeczywiście miał miejsce) a obowiązkiem wykupu wynajmowanych przedmiotów, skoro pozwany w toku wykonywania umowy nie zgłaszał zastrzeżeń w tym przedmiocie i nie wyciągał żadnych konsekwencji z ewentualnie niewłaściwego wykonywania umowy przez powoda, umowa była realizowana i pozwany wynajmował tą odzież i chipy i korzystał z nich.

Przechodząc do kwestii ceny należy wskazać, że w świetle §10 umowy stron wartość wykupu winna być ustalona w oparciu o cenę przygotowania przedmiotu najmu pomniejszoną o amortyzację, ale nie może być mniejsza niż 50 % wartości początkowej. Tym postanowieniom odpowiada wariant 3 opinii biegłej z uwzględnieniem korekty wyliczeń w opinii uzupełniającej (k.1291 i n. k. 1557i n.). W oparciu o te zasady biegła określiła, że wartość wykupu poszczególnych elementów stanowią kwoty (k. 1558-1559):

- 81047, 77 zł dla odzieży serwisowanej (faktura k. 272)
- 32271, 75 zł dla chipów z odzieży serwisowanej (faktura k. 379),
- 18337, 77 zł dla odzieży magazynowej (faktura k. 441),
- 7747, 75 zł dla chipów z odzieży magazynowej (faktura k. 526).

Pomimo, że biegła określiła w wariantcie 3 (jak wyżej wyjaśniono zgodnym z zasadami przewidzianymi w umowie stron) łączną należną cenę na 139405 zł 04 gr, w ocenie Sądu Apelacyjnego kwota podlegająca zapłacie powinna być nieco niższa. Wynika to z zastosowania art. 5 k.c., zgodnie z którym: nie można czynić ze swojego prawa użytku, który byłby sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub zasadami współżycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego nadużyciem prawa ze strony powoda jest domaganie się zapłaty za odzież w pełni zamortyzowaną (choć użyteczną) aż połowy jej wartości. Skoro strony określiły czas amortyzacji na 48 miesięcy to nawet jeśli ciągle spełnia ona swoją funkcję, to nie zachowa już długo walorów użytkowych. W takim wypadku zasady uczciwości kupieckiej przemawiają za pobieraniem zapłaty w symbolicznej kwocie, nie połowy wartości wyjściowej.

Analiza zestawienia do faktury nr (...) (k. 275-378) potwierdza stanowisko pozwanego, że około 30 % ubrań przekroczyło okres amortyzacji ustalony przez strony, a część zbliża się do niego. Uzasadniało to obniżenie wartości wykupu o 30 %, czyli do kwoty 56733, 43 zł (81047, 77 zł x70 %).

Podobnie jeśli chodzi o chipy objęte fakturą nr (...) (k. 379, zestawienie k. 381-440), to choć nie są w pełni zamortyzowane, ale ponad 50 % przekroczyło okres gwarancji (36 miesięcy), w tym około 30 % przekroczyło 50 miesięcy (co oznacza ponad 200 prań), co wskazuje na ryzyko, że dość szybko utracą swoją użyteczność, a tym samym także nie powinny być zbywane aż za połowę wartości, a raczej za symboliczną kwotę. Z tych względów także w tym przypadku Sąd uznał za uzasadnione obniżenie ceny o 30 % do kwoty 22590, 22 zł (32271, 75 zł x30%).

Z tych samych przyczyn Sąd uznał za zasadne obniżenie ceny wykupu za odzież i chipy (393 sztuki) z faktur nr (...) o 10 %. W przypadku tej odzieży całkiem zamortyzowana jest około 20 sztuk, a dodatkowo na pograniczu (ponad 45 miesięcy) kolejne 10 sztuk (zestawienie k. 444-525). W przypadku chipów ponad 3 lata ma 85 sztuk, w tym około 30 sztuk przekroczyło 4 lata, czyli 200 cykli prania (zestawienie k. 528-574). Tym samym cena wykupu wynosi odpowiednio: 16503, 99 zł (18337, 77 zł x90%) i 6972, 97 zł 97747, 75 zł x 90%).

Łącznie daje to cenę wykupu 102800 zł (56733,43 +22590,22+16503,99+6972,97), którą Sąd zamieścił w treści oświadczenia woli, do którego zobowiązany był pozwany zgodnie z umową.

Sąd Apelacyjny nie zawarł w wyroku stwierdzenia o zapłacie odsetek, gdyż przedmiotem rozstrzygnięcia jest żądanie złożenia określonego oświadczenia woli, które to oświadczenie winno mieć podstawę w umowie stron. W umowie stron nie ma postanowień o obowiązku zapłaty odsetek, a tym samym podstawy do takiego oświadczenia.

Jak wyjaśniono już w uzasadnieniu wyroku w sprawie I AGa 22/20 orzeczenie o stwierdzeniu zawarcia umowy zastępujące zawarcie całej umowy możliwe jest jedynie w sytuacji, gdy Sąd uwzględni powództwo o złożenie oświadczenia woli (elementu umowy) całkowicie zgodnie z żądaniem powoda (por. uchwałę składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego w sprawie III CZP 32/66). Taka sytuacja nie występuje w niniejszej sprawie, gdyż powództwo nie zostało uwzględnione w całości w zakresie ceny, a tym samym nie ma przesłanek do wydania orzeczenia

stwierdzającego zawarcie umowy, a w tym celu niezbędnym będzie złożenie oświadczenia przez powoda. Dlatego też także w tym zakresie apelacja podlegała oddaleniu.

Konsekwencją zmiany merytorycznej wyroku jest zmiana rozstrzygnięcia co do kosztów. Ostatecznie powództwo zostało uwzględnione w części – wprawdzie co do wszystkich przedmiotów objętych żądaniem, ale w zakresie ceny w 60 %. Dlatego też w oparciu o zasadę stosunkowego rozdzielania kosztów z art. 100 k.p.c. pozwany winien ponieść koszty w takim zakresie, zaś powód w 40 %, stosownie do czego zmieniono punkt II zaskarżonego wyroku.

Z uwagi na to, że apelacja została uwzględniona w części (w 60 %), a w części oddalona (40 %) to także do rozstrzygnięcia o kosztach procesu w II instancji ma zastosowanie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Łącznie koszty stron wyniosły 16674 zł (powód 12624 zł: opłata 8574 zł + koszty zastępstwa 4050 zł; pozwany 4050 zł koszty zastępstwa), z czego pozwany winien ponieść koszty w 60 % - 10004 zł, zaś powód w 40 % -6670 zł. Tym samym pozwany winien zwrócić powodowi koszty w kwocie 5954 zł (12624-6670; 10004-4050), o czym orzeczono w punkcie III wyroku.

Sąd Apelacyjny nie uwzględnił wniosku powoda o zasądzenie odsetek od kosztów procesu, gdyż art. 98 §1¹ k.p.c. ma zastosowanie w sprawach wszczętych po 7 listopada 2019 roku (art.9 ust. 6 ustawy z 4 lipca 2019 roku o zmianie ustawy kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw), a niniejsza sprawa została wszczęta w 2017 roku.

Sąd nie uwzględnił także wniosków powoda oraz interwenienta co do wzajemnego zasądzenia kosztów procesu, gdyż w świetle art. 107 k.p.c. zasadą jest, że interwenient uboczny, do którego nie mają zastosowania przepisy o współuczestnictwie jednolitym, nie zwraca kosztów przeciwnikowi strony, do której przystąpił. Natomiast Sąd może jednak przyznać od interwenienta na rzecz wygrywającego sprawę przeciwnika strony, do której interwenient przystąpił, zwrot kosztów wywołanych samoistnymi czynnościami procesowymi interwenienta, jak też Sąd może także przyznać interwenientowi koszty interwencji od przeciwnika obowiązane do zwrotu kosztów. Natomiast ani powód, ani interwenient uboczny nie przedstawili żadnej argumentacji uzasadniającej zastosowanie zdania drugiego lub trzeciego tego unormowania.

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w sentencji.